

DE BIJRIJDER

Vijay Khurana (1984, Sydney) is schrijver van fictie en vertaler uit het Duits. Een vroege versie van zijn debuutroman, *De bijrijder*, werd genomineerd voor de Fitzcarraldo Editions/New Directions/Giramondo Novel Prize in 2022. Zijn korte verhalen zijn bekroond met talrijke prijzen, waaronder de Griffith Review Emerging Voices Competition (Australië) in 2021, en hij stond op de shortlist voor onder meer de Galley Beggar Press Short Story Prize (Verenigd Koninkrijk) en de Cúirt New Writing Prize (Ierland). Hij heeft verhalen gepubliceerd in onder meer *The Guardian*, *3:AM MAGAZINE* en *NOON*. Khurana woont in Berlijn.

VIJAY KHURANA

DE BIJRIJDER

Roman

Vertaald uit het Engels door Dirk-Jan Arensman

MERIDIAAN
UITGEVERS

2026

Eerste druk, mei 2026

© 2025 Vijay Khurana

© 2026 Nederlandse vertaling Dirk-Jan Arensman

Oorspronkelijke titel *The Passenger Seat*

Oorspronkelijke uitgave Biblioasis

Omslagontwerp Nanja Toebak

Foto auteur © Alexander Coggin

Typografie Wim ten Brinke

Drukkerij Wilco

ISBN 978 94 93305 96 0

NUR 302

www.meridiaanuitgevers.com

 @meridiaanuitgevers

 @meridiaanboeken

 Meridiaan Uitgever

TDM (Text & Data Mining) is uitdrukkelijk niet toegestaan
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgeverij.

Verlangen zou een vorm van woede kunnen zijn

– Kathy Acker

Als twee mannen elkaar op straat begroeten, verliest één van de twee

– Norman Mailer (apocrief)

Een landweg, een stalen vakwerkbrug, de zon die pijlers en asfalt verhit, rivier en aarde, en de huid van twee bijna naakte jongens, of mannen. Op droge lucht wordt een vleugje meegevoerd van iets wat brandt in de verte; elzen en populieren, net over hun groenste punt heen, steken levendig af tegen het grijze water. De jongens-of-mannen zijn vrienden, ze balanceren blootsvoets op de veiligheidsreling, ze wachten even af, kijken elkaar aan en dan: naar beneden. Er wordt nerveus gelachen, er worden voorbereidend knieën gebogen. Dolle pret, zegt Adam, en ze doen een stap naar voren. Voor ze vallen, lijken ze onmogelijk lang in de lucht te hangen, lang genoeg om Adam de lichte kromming van Teddy's rug te laten opmerken, de tong van vetting haar in zijn nek, de regelmatige knopen van zijn ruggengraat. Hij heeft een moedervlek tussen zijn schouderbladen waarvan hij zelf waarschijnlijk niet eens weet dat die er zit. Ze horen elkaars naam al jaren, hebben dezelfde klaslokalen verduurd en zijn lid geweest van dezelfde verschuivende sociale kringen die tijdens uitstapjes en in de weekends worden gevormd. Maar in de afgelopen paar maanden is hun vriendschap in een stroomversnelling geraakt.

Ze vallen.

Het is een flink eind naar beneden, hoewel noch Teddy noch Adam weet hoe hoog de brug precies is. Wat ze wel weten, wat iedereen in hun stadje weet, is dat de rivier veel te ondiep is om erin te springen, behalve op deze ene plek. Hier heeft zich een speling der natuur voorgedaan, een poel van verscheidene meters breed die diep genoeg is om een lichaam op te slokken. De holle ruimte onder het oppervlak is uiteraard onzichtbaar, maar de jonge mensen in het stadje vertrouwen erop. Een paar weken lang, wanneer temperatuur, weer en schoolvakantie samenkomen, is vaak te zien hoe jongens van de brug springen, voornamelijk jongens, hoewel ouders en de politie het hebben verboden. Een buitenstaander, een automobilist van elders die over de weg nadert, zou gealarmeerd kunnen raken door die aanblik, zelfs kunnen vermoeden dat het hun bedoeling was zichzelf iets aan te doen, maar naarmate diegene dichterbij kwam, zou hij zien dat de gestalten tieners zijn die lol hebben, hun pick-uptruck vlakbij naast de brug geparkeerd met handdoeken uitgespreid op de motorkap.

Terwijl de vrienden vallen, komen rotsen en ondiep water hun tegemoet, behalve op die donkere plek waar ze op gemikt hebben. Teddy raakt het water het eerst, voelt hoe zijn tenen gespreid worden. De pijn wordt al gauw overstemd door de schok van het koude water. Hij komt trappelend met zijn benen en naar adem happend boven. Als hij zich heeft geblesseerd, negeert hij dat. Hij wordt bemind, hij is schoon, klaar voor de volgende sprong.

Voor Adam ligt dat een beetje anders: hij maakt een naald van zijn lijf, recht en geoefend. Hij heeft dit ontelbare keren gedaan. Hij wil zo diep mogelijk komen. Adams neef Cameron is vijf jaar ouder en zweert dat hij ooit de bodem heeft geraakt. Adam jaagt sindsdien dat hoogtepunt, die diepte na. Tegenwoordig, nu hij ouder is, noemt hij het lulkoek als Cameron erover begint, maar heimelijk gelooft hij het. Hij wil de oudere man kunnen vertellen dat ook hij het kleverige slik tussen zijn tenen heeft gevoeld. Hij trekt zijn kin in en ademt uit terwijl hij steeds verder zinkt, doet alsof hij zijn eigen straalpropeller is, een onderzeeër die de diepte peilt. Hij is hier te oud voor. Hij is achttien en de hoogtevrees ontgroeid, maar heeft tot voor kort niet geweten wat voor een opwindend gevoel daarvoor in de plaats kon komen. En hij is nog steeds dol op de sensatie van met lege longen onder water gaan, waardoor zijn lijf niets anders kan doen dan wachten tot het door het oppervlak heen breekt. Terwijl hij opstijgt, doet hij zijn ogen open; het licht dat hem tegemoetkomt. Zijn borst is heet en vol van iets wat geen lucht kan zijn.

Ze zwemmen eerst, waden dan naar de oever, terwijl ze scherp inademen. Zelfs in deze tijd van het jaar is het water gesmolten sneeuw. Hun kleren liggen boven, in Adams truck aan de kant van de weg. Ze stappen over scherp grind en beklimmen de heuvel in hun boxersshort, terwijl er rivieren van hun lijf stromen. Ze zijn allebei slank, Adam misschien wat gespierder, maar Teddy langer en minder bleek. De gel is uit Adams haar gespoeld;

wanneer hij over zijn gezicht wrijft, worden zijn vingers kleverig. Ze hopen allebei stiekem dat er iemand langs zal rijden en opmerken dat ze op de parkeerplek naast de brug staan. Een vrouw in het bijzonder, of een auto vol meisjes van school, of zelfs maar een van de jongens met zijn moeder. Ze verlangen naar een getuige, iemand die zich zal herinneren hen te hebben gezien, nat en glinsterend in de zomerzon. Terwijl hij over een rotsblok klimt, voelt Teddy een rare, doffe hitte bij zijn linker kleine teen. Die voet gaat zwellen, maar pas later vanavond, pas nadat ze er nog verscheidene keren vanaf zijn gesprongen en op de warme motorkap van de truck Adams bourbon hebben opgedronken, pas als Teddy in slaap ligt te vallen in zijn bed of op de bank in Adams kamer, afhankelijk van waar de avond hen brengt.

Alleen een trekker met oplegger voor houttransport steekt de brug over wanneer ze hun handdoeken bereiden, de chauffeur te hoog in zijn cabine om hen te zien. Evengoed recht Teddy zijn rug en veegt hij wat ongemak zou kunnen zijn geweest van zijn gezicht. Iets metaligs tikt langzaam en herhaaldelijk terwijl de massa van de vrachtwagen de brug vult en weer verlaat. Voor ze iets zeggen kijken Teddy en Adam toe hoe de twee achterlichten om de volgende bocht verdwijnen. De trekker met oplegger is leeg; beladen exemplaren zijn te zwaar en mogen niet via deze route rijden.

Op het bord voor Adams huis wordt zijn vader een scheepsbouwer genoemd, maar iedereen weet dat Michael Velum dat al heel lang niet meer is. Wat hij wel is, is een mislukkeling. Hij heeft een rommelige, spermakleurige comb-over en natte ogen waarmee hij de wereld vertelt dat hij het heeft opgegeven. Teddy denkt soms dat die ogen hem proberen te waarschuwen dat hij zich verre van zijn zoon moet houden, alsof hij Adam ook heeft opgegeven. Michael put nergens vreugde uit, voor zover Teddy kan zien. Hij is ooit een enthousiast drinker geweest, maar is nu weggezakt in zwijgende woede en heeft alcohol uit zijn huis verbannen. Hij werkt bij een winkel voor scheepsbenodigdheden in het volgende dorp, maar die is van november tot maart dicht, en in die tijd bezorgt zijn pa volgens Adam 's avonds pizza's en zit hij overdag in zijn ijskoude werkplaats naar muziek te luisteren en geen ene toring te bouwen. Een paar keer, wanneer ze geblowd hadden, wilde Teddy bij Colbi's bestellen, maar dat had Adam hem altijd uit zijn hoofd gepraat. Nu weet Teddy dat dat is omdat Adam bang is dat zijn pa met het eten op de stoep zou kunnen staan. Dat waren delicate dingen om toe te geven; in de verkeerde handen zouden ze gevaarlijk kunnen zijn, en Teddy was blij dat ze hem werden toevertrouwd. Als de tijd rijp is, zal hij op zijn beurt met plezier de geheimen van zijn ouders delen.

De kamer ruikt naar verbrand vlees. Michael Velum

schraapt gelijke porties op drie borden, zet ze vervolgens naast een schaal met aardappelsalade op tafel. Terwijl Teddy op zijn eten wacht, stelt hij zich de jongen en de man samen in huis voor, met zijn tweeën, zonder wat voor vrouwelijk gezelschap dan ook. Moest Adam dingen doen als de wc-pot schoonmaken en de keuken vegen, dingen die Teddy's moeder steevast deed? Door het gebrek aan een vrouw lijkt het huis democratischer; dat spreekt Teddy aan, ondanks de beroerde maaltijd en de ongemakkelijke stilte wanneer ze die opeten. Rukken Adam en zijn vader zich allebei onder dezelfde douche af, de een na de ander?

Teddy weet niet hoe Adams moeder heet, alleen dat ze net over de grens in de grote stad woont, vlakbij en ver weg tegelijk. Adam heeft haar in geen zes jaar gezien, en hij zal haar ook nooit meer zien. Later, als ze eenmaal van de eettafel bevrijd zijn, zegt Teddy tegen Adam dat zijn ouders alleen maar bij elkaar zijn omdat je om uit elkaar te gaan een gesprek zou moeten voeren. Hij vent zijn pijn uit, overdrijft die deels uit medeleven met Adam en deels om hem te waarschuwen dat hij niet moet aannemen dat hij wijzer is, of beter. Wat niet wil zeggen dat er niets waarschuult in wat Teddy zegt, vooral nu zijn moeder zeker weten vreemdgaat met haar vriend Ron, met wie ze de hele tijd 'koffie gaat drinken'. De laatste tijd gaat ze in haar sportschoolkleren de deur uit, is Teddy opgefallen. Waarom zou je sportkleren aantrekken om koffie te gaan drinken? Als hij nog een kind was, zou hij het haar gevraagd hebben. Nu vraagt hij angst-

vallig helemaal nergens naar.

Teddy weet nog steeds niet of Adam hem daadwerkelijk aardig vindt of dat hij alleen maar op de een of andere manier een spelletje met hem speelt. Adam heeft de reputatie dat hij zijn grappen niet uitlegt. Ceecee en haar vriendinnen zijn half-en-half bang voor hem, maar hij heeft een genereuze kant die andere mensen niet zien. Hij deelt de bourbon die hij van zijn neef krijgt zonder daar ooit geld voor te vragen. Hij vraagt ook nooit om benzinegeld. Maar Adam heeft minstens één manier om Teddy uit zijn evenwicht te houden. Hij biedt aan om bij hem langs te rijden en hem naar school te brengen, wat extreem aardig is, omdat de schoolbus een vernedering is en Teddy tegenwoordig een van de oudsten is die erin meerijdt. Maar met Adam weet je het nooit zeker. Soms appt hij dat hij zich heeft verslapen of dat hij moet sporten en dat hij dus geen tijd zal hebben om om te rijden, waarna er voor Teddy niets anders op zit dan naar de bushalte sprinten. Teddy heeft geprobeerd de avond tevoren contact op te nemen, maar het enige wat hij dankrijgt zijn antwoorden als *moet wel goed komen, laat het je weten*, met die extra tussenruimte die suggereert dat Adam eerst iets anders heeft getypt en dat vervolgens heeft gewist. Maar Teddy zal nooit klagen. Adam en hij zijn iets aan het opbouwen, een voor een blokken op elkaar aan het stapelen, en hij weet dat hij niet degene mag zijn die zorgt dat de toren omvalt.

Als hij met Adam mee naar school rijdt, zorgt dat dat Teddy van de dag geniet in plaats van dat hij die verduurt.

Hij mag meestal de liedjes uitkiezen, zijn eigen kleine radioprogrammaatje, hoewel Adam soms een podcast opzet en steeds vluchtige blikken op hem werpt om te kijken of Teddy wel luistert, het begrijpt, het ermee eens is. Teddy heeft liever iets met een beat, iets wat niet perse iets hoeft te betekenen. Telkens wanneer ze snel een bocht door gaan, wordt hij op een prettige manier in zijn stoel gedrukt, een sensatie alsof hij met worstelen tegen de grond wordt gedrukt door een lijf waarbij het zijne in het niet valt. Hij weet dat Adam zich aan het uitsloven is, maar wie geniet er nou niet van het geluid van autobanden die op het punt staan te slippen? Teddy heeft zijn puntenrijbewijs nog niet eens. Als Adam en de rood-met-zwarte truck er niet waren geweest, dan zou hij elke dag met de bus moeten. Dat blijft hem in elk geval bespaard. Plus dat hij zich ook kan uitsloven. Hij weet dat Adam kan zien dat hij vanaf de bijrijdersstoel Ceecee zit te appen. Teddy klaagt soms zelfs over haar, op een toon waarvan hij hoopt dat die de onversneden trots dat hij een vriendin heeft verhult. Al van jongs af aan is hem geleerd dat iets hebben – een stuk speelgoed, een trofee – dubbel telt als je vriend datgene niet heeft.

Adam vindt het grappig, vreemd en ongemakkelijk om bij een echt gezin in de buurt te zijn, zelfs al lijken de gezinsleden van dat van Teddy allemaal om elkaar heen te dansen zonder elkaar aan te raken. Zijn oudere zus (maar een jaar ouder) loopt de hele tijd zonder iets te zeggen de kamer in en uit. Zijn vader doet over alles raar jolig, op zo'n manier waardoor het lijkt alsof iemand elk moment door het lint kan gaan. En zijn moeder is de raarste van het hele stel. Ze heeft tegen Adam gezegd dat hij haar Elizabeth moet noemen, maar wat zou Adam voor reden hebben om haar naam te gebruiken? Ja en Nee zijn meestal genoeg. Op een dag zei ze tegen hem: Adam, raad eens waarom alle theelepeltjes in dit huis van plastic zijn. Adam keek haar aan alsof het wel een grapje moest zijn. Maar het was waar, ze waren allemaal van plastic, niet van metaal. Terwijl Teddy en zijn vader allebei naar de grond grinnikten (Grace, de zus, was er niet bij), vertelde ze dat dat was omdat ze van het geluid van een metalen lepeltje dat door de thee roerde knettergek werd. Ik bedoel, dan wil ik wie dat ook doet echt vermoorden, zei ze, glimlachend naar haar twee jongens, haar twee mannen. Vervolgens keek Elizabeth Adam recht in de ogen en zei: Maar toen dacht ik, waarom neem ik niet gewoon nieuwe lepeltjes? Later, toen ze alleen op Teddy's kamer waren, imiteerde Adam hoe ze dat zei. Teddy zag er even uit alsof hij beledigd was, toen lachten ze samen om haar. Misschien was dat wel een

test, denkt Adam nu, eentje waarvan hij niet eens wist dat hij eraan werd onderworpen. Hoelang is dat al zo, met die lepeltjes? vroeg hij. Hij kon merken dat Teddy aan het besluiten was of hij moest liegen of niet. Het is niet zo'n raar iets om een tic mee te hebben, voegde Adam er snel aan toe. Zoiets als nagels over het schoolbord. Behalve dat schoolborden niet meer bestaan, zei Teddy. Ze hadden elk een van Teddy's controllers vast, maar de game was er alleen maar om praten makkelijker te maken.

Misschien was dat wel de eerste nacht die Adam bij Teddy bleef slapen, waar het zoveel warmer en luidruchtiger was dan bij hem thuis. Er klinkt daar een constant, levendig gezoem, alsof het gebouw met de mensen erin meeademt. Later liep hij naar de wc en zag hij Teddy's zus met haar rug naar een open deur huiswerk zitten maken, en hij vroeg zich af waarom iemand bij haar volle verstand de deur van haar slaapkamer zo open zou laten staan. Even bleef hij staan om te luisteren naar het gekras van haar markeerstift, terwijl hij toekeek hoe haar blote voet zich spande en ontspande onder de stoel. Omdat Grace zich niet omdraaide, omdat Adam er niet op heterdaad op werd betrapt dat hij stond te kijken, nam hij aan dat ze niet had gemerkt dat hij in de deuropening stond. Maar toen hij terugkwam van het pissen was het halletje donker, en hij kon nog voor hij er was merken dat haar deur dichtzat. Terwijl hij het zachte licht dat nu onder de deur door ontsnapte naderde, werd hij even boos, eerst op zichzelf en toen op haar, maar kort daar-

na losten die twee woedes op in een glimlachje bij zichzelf en stapte hij vol zelfvertrouwen langs Grace' slaapkamer, en luidruchtiger dan nodig was.

Adam doet nu een beetje raar. Hij ramt steeds hard zijn knieën tegen elkaar, terwijl ze op de kleine bank op zijn kamer zitten. Er liggen overal kleren; er hangt een bedompte geur van zweet, en van andere dingen. Teddy zit te lachen, maar heeft geen zin om te lachen. Hij heeft zin om naar huis te gaan, alleen zou Adam hem dan moeten brengen, en die is te dronken. Of Teddy zou zijn ouders moeten bellen dat ze hem moesten komen halen, als een kind. Hij had het Adam een uur geleden moeten vragen; hij had een reden kunnen verzinnen waarom hij vroeg op moest. Maar hij was daar gewoon maar blijven zitten, verlamd en zwetend in Adams vochtige slaapkamer. Hebben Ceecee en jij al geneukt? zegt Adam plotseling. Teddy proest. Tuurlijk, zegt hij. Heb jij al iemand geneukt? Adam laat een stilte vallen, zegt dan: Daarom ben ik ontslagen bij Thunderbolt. Een meisje en ik hebben wat gerotzoid in een voorraadkamer. Dat heb ik nog nooit aan iemand verteld. Ze was ouder, niet echt een meisje. Maar vind je het ook niet raar voelen om 'vrouw' te zeggen, valt Teddy hem in de rede, misschien om Adam de kans te geven een eind aan zijn leugen te maken voordat die uit de hand loopt. Adam slaat er geen acht op en gaat verder: Laten we het er maar op houden dat ze een paar piercings had. Iemand giechelt, en Teddy realiseert zich dat hij dat is. Hij gaat zachter praten om te zeggen: Sexy is dat – Ceecee gaat een tattoo nemen. Adam vraagt niet wat of waar, begint gewoon zijn

knieën tegen elkaar aan te rammen, zo hard dat Teddy met de beweging meeschuddt, bijna tegen zijn dij knalt. Het is geen grote bank. Teddy weet dat hij hier straks zal liggen slapen. Zomer. Hij zal met zijn hoofd vlak onder die plank daar moeten liggen, of waar Adam nu met zijn zweterige kont zit. Het is waarschijnlijk ook precies waar hij zich afrukt. Teddy gelooft Adams verhaal uiteraard niet, en hij denkt ook niet dat Adam dat van hem verwacht. Adam vertelt het zodat Teddy in ruil daarvoor met iets over hem en Ceecee komt. Maar de seks die Teddy heeft gehad, is weinig om over op te scheppen, en hij is slecht in liegen. Maar beter om niets te zeggen en het aan Adams verbeelding over te laten. Teddy is voornamelijk doodsbang geweest dat hij Ceecee niet zou bevredigen, of niet genoeg bevredigen. Je had die keer dat ze in haar ondergoed tussen zijn benen knielde, strikt genomen geen seks, maar waarschijnlijk is hij nog nooit zo opgewonden geweest en dat is wat hij zou vertellen als hij iets ging vertellen. Teddy realiseert zich dat ze nu geen van beiden iets zeggen. Hij geneert zich en weet zeker dat Adam weet wat hij denkt. Gelukkig zijn ze dronken, en het gesprek stommelt een andere kant op. Later, wanneer hij nuchter is, zal Teddy begrijpen dat het een valstrik was en hij zal tevreden met zichzelf zijn dat hij er niet in is getrapt. Hij zal het zelfs aan Ceecee vertellen, en wanneer zij Adam een griezel noemt, zal hij het met haar eens zijn. Door dat te zeggen zal hij zich volwassener voelen, alsof Teddy een man is en Adam nog maar een jongen. Maar dat is wensdenken, en er is nog

steeds iets aan Adam waardoor Teddy wil blijven, gewoon om te kijken wat er gaat gebeuren.

Wat er ook uit de stereo-installatie kwam is afgelopen, en nu begint Adam te croonen, alsof-ie Elvis is of zo. Dat is niets voor hem: meestal luistert hij naar obscure hardcore waar verder niemand ooit van heeft gehoord. Teddy kijkt toe hoe hij de laatste slok sterkedrank neemt en vervolgens doorzingt. Hij ziet eruit alsof hij is vergeten dat Teddy er is. Door een ander geluid draait Teddy zich vanuit zijn heupen om. Hij gaat bijna staan, maar zakt dan weer terug op de bank en kijkt eerst Adam aan en dan naar de slaapkamerdeur. Adam lijkt het niet op te merken, zingt gewoon door. Het geluid is een menselijke handpalm op flinterdun hout, niet een klop die zegt *Laat me erin* maar een klop die zegt *Hou verdomme je bek*. Er zit een slot op Adams slaapkamerdeur, maar Teddy weet niet meer of dat is dichtgedraaid. De lege fles tussen Adams dijen. De dop een tijdje terug op de grond gerold, en geen van beiden hebben ze de moeite genomen hem op te rapen. Zelfs vanaf de andere kant van de deur moet Adams pa weten dat ze aan het drinken zijn. Adams gezang lijkt harder te worden. Michael Velums stem zegt: Ik wil dat jullie gaan slapen, allebei. Het is bijna één uur, en sommige mensen moeten morgen werken. De gedachte schiet door Teddy's hoofd dat Adam morgen ook naar zijn werk moet, een dienst bij McDonald's. Adam slikt, maar blijft door zijn neus zingen. Zijn ogen zijn nat en levenloos, strak op de vloerbedekking gericht. Er hangt inmiddels ofwel een sterke haat ofwel

een grote angst in de kamer. Dit moet zo iets zijn wat in Teddy's afwezigheid gebeurt: de vader aan de deur en de zoon binnen, waar hij niet helemaal gehoorzaam maar ook niet helemaal ongehoorzaam is. Teddy kiest onwillekeurig de kant van Teddy's pa, hoofdzakelijk omdat hij wil slapen. En hij wil een glas water, wat hij niet kan halen zonder de kamer uit te gaan. Een paar ondraaglijke momenten lang zegt niemand iets, terwijl Michael er duidelijk nog staat hoewel hij niet probeert de deur open te doen, en Adam naar het tapijt staart en dat stomme liedje van hem neuriet. Teddy kan er niet meer tegen. Komt goed, roept hij. Sorry van de herrie. Dan vervagen voetstappen in het halletje. Adam stopt met neuriën en kijkt Teddy scherp aan. Dolle pret, zegt Adam. Kom op, kuttenkop, we smeren 'm hier.

Teddy weet niet waar dat 'kuttinkop' ineens vandaan komt, hoewel hij Adam waarschijnlijk heeft verraden door tegenover de gesloten deur zijn verontschuldigen aan te bieden. Er zit een vette vlek in het tapijt. De kamer stinkt. Boven Adams bed hangt een pentekening, een soort mangaruiter die hij zelf heeft gemaakt en waar Teddy altijd van onder de indruk is geweest. Hoe bedoel je? fluistert Teddy, de belediging negerend, als dat het was. Waarheen dan? Adam geeuwt. Het halletje door en de deur uit, zegt hij. Dat doe ik zo vaak. Het kan Michael niet schelen wat we doen, zolang we hem maar niet uit zijn slaap houden. Adam ziet eruit alsof hij ter plekke buiten westen zou raken, als hij zijn ogen alleen maar dichtdeed. In plaats daarvan graait hij in zijn spijker-

broek en haalt de sleutels van de truck tevoorschijn, schudt ermee alsof hij een hond aanbiedt met hem uit te gaan. Waar moeten we dan verdomme heen, zegt Teddy, die mikt op dezelfde gif/genegenheidverhouding als die waarmee Adam hem kuttenkop noemde. Adam haalt zijn schouders op. Dat mag jij bepalen, zegt hij.